

[Wissing]

uddannelsespolitikken, kan et forslag som det her foreliggende om børnehaveklasse og skolepasningsordninger ikke fremkomme som nogen overraskelse.

Forslaget er endnu et skridt på vejen mod, at al opdragelse i en ikke fjern fremtid ønskes foretaget i offentlig regie. Det kan derfor heller ikke undre særlig meget, at der både med hensyn til børnehaveklasse og skolepasningsordninger henvises til de forslag, som det centrale uddannelsesråd har fremsat i redegørelsen U 90. Heri siges det om børnehaveklasse, at der ønskes en ordning, hvor det pålægges kommunerne at tilbyde alle børn gratis børnehaveklasseophold tre timer daglig i det sidste førskoleår.

Om skolepasningsordningerne siges det, at uanset om det skal ske i børnehaver, fritidshjem eller væresteder i tilknytning til skolen, bør der gives alle børn en supplerende pasning og beskæftigelse under pædagogisk og socialt udviklende forhold og med tilsyn med hvert enkelt barns tilstedeværelse.

Når man erindrer de forsikringer, der blev afgivet af den daværende undervisningsminister efter udgivelsen af U 90 om, at dette værk med de skræmmende fremtidsvisioner kun var tænkt som et debatoplæg, må man alligevel undre sig. Og det er vel ikke så mærkeligt, når man nu må konstatere, at U 90 allerede tages til indtægt ved fremsættelse af nye lovforslag.

Da jeg forventer, at folketinget senere vil få lejlighed til en principiel meningsudveksling om de forestående skolepasningsordninger, vil jeg i øvrigt i det følgende nøjes med at kommentere lovforslagets indhold.

Forslaget om kommunernes pligt til at oprette børnehaveklasse må jeg opfatte som et led i en nøje planlagt udvikling: Først laver man en lov om forsøgsordninger. Efter få år afløses denne af almindelig ret til at oprette børnehaveklasse. Nu følger så en lov om kommunernes pligt til oprettelse, og om nogle år kan vi så forvente at blive præsenteret for det sidste forslag i denne serie, nemlig at det skal gøres obligatorisk for alle børn at gå i børnehaveklasse.

Det foreliggende forslag vil uanset dispensationsbestemmelsen, som vi ved kun har en vis levetid, næppe vække begejstring ude i alle kommuner, for der findes stadig væk tyndt befolkede kommuner, hvor obligatoriske børnehaveklasse vil skabe store proble-

mer. Endvidere eksisterer der endnu på papiret et begreb, der kaldes kommunernes selvstyre. Men hvor meget det er værd, når folketinget gang på gang pålægger kommunerne udgifter, der løber op i millioner af kroner, er et spørgsmål.

Ved udvidelsen af befodringsbestemmelsen gælder det samme: det står klart anført, at eventuelle merudgifter til dækning af befodringsordningen påhviler kommunerne.

Vedrørende de økonomiske konsekvenser ved indførelsen af skolepasningsordninger behøver man heller ikke være bange for, at det skal blive billigt. Flere interesseorganisationer er allerede, ivrigt støttet af den politiske venstrefløj, i fuld gang med at kræve ind: lokaler, personaleuddannelse, normeringer, pædagogisk indhold osv., osv. Hvem der faktisk skal betale for kravene ved gennemførelse af denne yderligere socialisering, som forslaget er udtryk for, bekymrer dem som sædvanlig ikke en døjt. Hvis blot de kan fremme deres egne snævre interesser, kan forståelsen for den almindelige borger, der bliver det egentlige offer for krævementaliteten, ligge på et meget lille sted.

Jeg håber, at folketingets partier alvorligt vil overveje dette forslags tåbelighed og konsekvenserne deraf, således at der fra et flertal i tinget vil lyde et nej, der er så tydeligt, at det ikke alene sætter en stopper for dette forslag, men også for de allerede planlagte af lignende karakter.

På fremskridtspartiets vegne kan jeg give tilsagn om, at vi vil medvirke til, at dette forslag vil få den skæbne, det fortjener.

Bertel Haarder (V):

Når man læser U 90, ser man jo for sig denne heldagsskole med kantiner og dagligstuer, hvor der faktisk kun mangler sovesalene, for at børnene aldrig nogen sinde behøver at komme hjem. På foranledning af dette skal jeg oplyse, at det, der her foreslås gennemført, denne pligt for kommunerne til at give et børnehaveklassetilbud, ikke er noget som helst skridt i retning af, at børnehaveklasse skal blive obligatoriske med tiden, og heller ikke noget som helst skridt i retning af den heldagsskole, der var beskrevet i U 90, hvor man som bekendt vil fastholde alle børnene på frivillig basis i 12 og senere 13 år. Det er ikke det, det drejer sig om her.